

FRAN WARBURG, ALTA

Eftersom mitt lilla inlägg jvckligt passerade förbi den fruktade pappersbergen, så vill jag infria mitt löfte att komma igen. Här har vi åter redan börjat påminna oss om att sommarlovet är förbi. Det har nämligen rasat en snöstorm här ett par dygn. Nog är det väl tidigt för vinter och snö snö i det soliga Alberta. Jag instämmer med "Stockholmaren" att det är på tid att svensk ungdom börjar intressera sig för Ordet Fritt. På så sätt skulle Ordet Fritt avdelningen bli mera trevlig och användbar med diskussioner m. m. Skulle ej någon av våra dristiga läsare eller samlarinnor vilja taga upp något ämne, som vore både nyttigt och trevligt att diskutera om? Efterfråg jag från Sveriges nordligaste andregöner, är jag mycket intresserad av vintersport. Är det någon, som har någon trevlig skidutflykt i minnet? Så berättat det tydligt är alltid trevligt att höra. Jag har en hel del att berätta men skriv dem en annan gång, när mitt brev börjar bli väl långt.

FRAN NEW NORWAY

Ärade Redaktör! Det är så länge sedan jag sett någon skrivelse från denna plats, så jag tänkte att det kanske var på tiden att jag skrev en liten epistel. Jag har varit i detta land i tretton långa år och jag tror nästan att jag har varit prenumerant på Canada Tidningen liksom länge. Jag tycker ganska bra om den och mer intressant blir den väl, bara Mr Wilhelmson ville sluta upp med att skriva om B. C. Vi kunde gärna få höra lite från det soliga Alberta. Mr Wilhelmson, om Ni inte lärt oss höra något från Alberta, så får Ni icke någon "midnattssup" nästa gång Ni kommer hit. Det är ju ej så värt soligt här för tiden; när man tittar ut, ser man bara ett litet snöar, så det ser ut som vi ej behöva några bekymmer för frökning detta år. Ej heller ser det ut som vi behöva arbeta så hårt för att få upp potatisen i höst; den ligger väl förvarad under snön. Ja, det är lägsamt dessa dagar! Jag vill hoppas, att solen åter vill visa sitt sken och vi få lite vackrare dagar, innan den kalla vintern kommer. Jag får väl lov att sluta nu, annars går det väl för mig som för många andra; mitt brev går till den besvärliga postkorgen. Många hälsningar till Redaktören samt alla andra Tidningens läsare, mest dock till alla värmelandingar, från Mrs J. A. Strömberg.

Ärade red. av S. C. T. Det var fastlig vilken uppståndelse min lilla påstötning till red. E. Åstadkom i den stora präriestaden! Först uppmärksammas min skrivelse av red. E. med en längre "ledartikell", och nu har alla vår Arthur Anderson också funnit för gott att yttra sig i saken. Av allt-att döma har red. E. med gräns i halsen sprungit till Anderson och för honom framlagt sina klådmål över vad han påstår vara klådmålsförfrätt. Naturligtvis äger jag inga bevis för detta mitt antagande, men det ser besynnerligt ut, att herr Anderson själv vid det "psykologiska ögonblicket" skulle ha en flera år gammal skrivelse av red. Hägglund till handa. Nog är vi litet efterblivna här ute på landet, då det gäller intelligens, men så dumma äro vi inte, att vi icke förmå genomskåda detta maskspel mellan herrar Anderson och Engvall. Näväl, Anderson är icke alls ett klådmål för att han lyser med ljus i mörkret; det som komma till korta här i världen. Jag är den förste att giva red. E. erkännande för det arbete han utfört i samband med spridandet av svensk litteratur här i landet. Men nu frågas det om red. E. utfört detta arbete i och för bevarandet av svenskheten, eller om han haft andra motiv därtill. Det är troligen såväl red. Hägglund som herr Anderson obekant, att red. E. var en av de personer, som satte skuldran till, då det gällde att ställa på Svenska Nationalbiblioteket, när övriga kommittéer för denna organisation icke ville i allt denna efter hans lätar. Var detta beteckande och så till förmån för svensk sammanhållning och befrämjande för svenskheten? Villen var det, som sördte för att i Sverige utlovar bistånd till Nationalbiblioteket icke kom nämnda organisation till godo? Jag bara frågar. Så en annan sak. Jag är nämligen besatt av på plats, som förträtt med ett av de Oscar II:s Vandringsbibliotek (skulle vara det åtminstone).

FRAN WADENA, SASK.

Svenska Canada Tidningen. Herr redaktör! Wadena Forumklubb anhöller vördsam om plats för nedanstående i Eder värderade tidning: Svenska Amerikalinjen klandras. En återvändande canadensare har följande att berätta om resan och därunder rådande förhållanden: "Till Göteborg kommo två immigranter med löfte om att få tredje klass hyttplats i den ångaren som avgick den 14 augusti. Det oaktat anordnades de att köpa andraklass biljetter, eller också måste de vänta till nästa ångares avgång. Förhållandet kommer i sken av "kraft" från fattiga emigranter, ty så samma ångare voro hyttor med rum för sex uppgiarna av endast två passagerare. Och så kommo till Halifax, varst vi äro blevo utsatta för en del missförhållanden. Därtill hade nämligen en avgitt strax före vår ankomst. Men Ni skall inte tro, att vi fingo något extratåg till hemmet; vi fingo endast ett vanligt tåg till Göteborg. Vi blevo i stället visade till ett tågsätt i en bangård, och där fingo vi stanna hela natten eller till dess att följande dags får avgick. Naturligtvis började passagerarna visa sig missnöjda och man började fråga: "När får vi resa härifrån?" Härpå kunde dock ingen svara. Nu något om Sverige. Där är allting mycket bekvämare än här, med arbetstillfällen äro knappa och levnadsomkostnaderna äro höga. Även för småbrukaren äro tidernas svåra. Ty skatterna äro onaturligt höga. "Varför skrev du inte till din fru att sälja vad Ni äger här och så att Ni hade kunnat stanna i Sverige?" frågades det. Härpå svarades: "Jag ville tillbaka till Canada för att se hur auktionen skulle gå. Den som lito har mycket pengar gör bäst i att stanna i Canada. Enligt uppdrag. J. W. Lundén S. Elander."

HÄRDVALLSGUBBEN GÖR OCKSÅ NAGRA PAMINNELSER

Ärade red. av S. C. T. Det var fastlig vilken uppståndelse min lilla påstötning till red. E. Åstadkom i den stora präriestaden! Först uppmärksammas min skrivelse av red. E. med en längre "ledartikell", och nu har alla vår Arthur Anderson också funnit för gott att yttra sig i saken. Av allt-att döma har red. E. med gräns i halsen sprungit till Anderson och för honom framlagt sina klådmål över vad han påstår vara klådmålsförfrätt. Naturligtvis äger jag inga bevis för detta mitt antagande, men det ser besynnerligt ut, att herr Anderson själv vid det "psykologiska ögonblicket" skulle ha en flera år gammal skrivelse av red. Hägglund till handa. Nog är vi litet efterblivna här ute på landet, då det gäller intelligens, men så dumma äro vi inte, att vi icke förmå genomskåda detta maskspel mellan herrar Anderson och Engvall. Näväl, Anderson är icke alls ett klådmål för att han lyser med ljus i mörkret; det som komma till korta här i världen. Jag är den förste att giva red. E. erkännande för det arbete han utfört i samband med spridandet av svensk litteratur här i landet. Men nu frågas det om red. E. utfört detta arbete i och för bevarandet av svenskheten, eller om han haft andra motiv därtill. Det är troligen såväl red. Hägglund som herr Anderson obekant, att red. E. var en av de personer, som satte skuldran till, då det gällde att ställa på Svenska Nationalbiblioteket, när övriga kommittéer för denna organisation icke ville i allt denna efter hans lätar. Var detta beteckande och så till förmån för svensk sammanhållning och befrämjande för svenskheten? Villen var det, som sördte för att i Sverige utlovar bistånd till Nationalbiblioteket icke kom nämnda organisation till godo? Jag bara frågar. Så en annan sak. Jag är nämligen besatt av på plats, som förträtt med ett av de Oscar II:s Vandringsbibliotek (skulle vara det åtminstone).

FRAN WADENA, SASK.

Svenska Canada Tidningen. Herr redaktör! Wadena Forumklubb anhöller vördsam om plats för nedanstående i Eder värderade tidning: Svenska Amerikalinjen klandras. En återvändande canadensare har följande att berätta om resan och därunder rådande förhållanden: "Till Göteborg kommo två immigranter med löfte om att få tredje klass hyttplats i den ångaren som avgick den 14 augusti. Det oaktat anordnades de att köpa andraklass biljetter, eller också måste de vänta till nästa ångares avgång. Förhållandet kommer i sken av "kraft" från fattiga emigranter, ty så samma ångare voro hyttor med rum för sex uppgiarna av endast två passagerare. Och så kommo till Halifax, varst vi äro blevo utsatta för en del missförhållanden. Därtill hade nämligen en avgitt strax före vår ankomst. Men Ni skall inte tro, att vi fingo något extratåg till hemmet; vi fingo endast ett vanligt tåg till Göteborg. Vi blevo i stället visade till ett tågsätt i en bangård, och där fingo vi stanna hela natten eller till dess att följande dags får avgick. Naturligtvis började passagerarna visa sig missnöjda och man började fråga: "När får vi resa härifrån?" Härpå kunde dock ingen svara. Nu något om Sverige. Där är allting mycket bekvämare än här, med arbetstillfällen äro knappa och levnadsomkostnaderna äro höga. Även för småbrukaren äro tidernas svåra. Ty skatterna äro onaturligt höga. "Varför skrev du inte till din fru att sälja vad Ni äger här och så att Ni hade kunnat stanna i Sverige?" frågades det. Härpå svarades: "Jag ville tillbaka till Canada för att se hur auktionen skulle gå. Den som lito har mycket pengar gör bäst i att stanna i Canada. Enligt uppdrag. J. W. Lundén S. Elander."

HÄRDVALLSGUBBEN GÖR OCKSÅ NAGRA PAMINNELSER

Ärade red. av S. C. T. Det var fastlig vilken uppståndelse min lilla påstötning till red. E. Åstadkom i den stora präriestaden! Först uppmärksammas min skrivelse av red. E. med en längre "ledartikell", och nu har alla vår Arthur Anderson också funnit för gott att yttra sig i saken. Av allt-att döma har red. E. med gräns i halsen sprungit till Anderson och för honom framlagt sina klådmål över vad han påstår vara klådmålsförfrätt. Naturligtvis äger jag inga bevis för detta mitt antagande, men det ser besynnerligt ut, att herr Anderson själv vid det "psykologiska ögonblicket" skulle ha en flera år gammal skrivelse av red. Hägglund till handa. Nog är vi litet efterblivna här ute på landet, då det gäller intelligens, men så dumma äro vi inte, att vi icke förmå genomskåda detta maskspel mellan herrar Anderson och Engvall. Näväl, Anderson är icke alls ett klådmål för att han lyser med ljus i mörkret; det som komma till korta här i världen. Jag är den förste att giva red. E. erkännande för det arbete han utfört i samband med spridandet av svensk litteratur här i landet. Men nu frågas det om red. E. utfört detta arbete i och för bevarandet av svenskheten, eller om han haft andra motiv därtill. Det är troligen såväl red. Hägglund som herr Anderson obekant, att red. E. var en av de personer, som satte skuldran till, då det gällde att ställa på Svenska Nationalbiblioteket, när övriga kommittéer för denna organisation icke ville i allt denna efter hans lätar. Var detta beteckande och så till förmån för svensk sammanhållning och befrämjande för svenskheten? Villen var det, som sördte för att i Sverige utlovar bistånd till Nationalbiblioteket icke kom nämnda organisation till godo? Jag bara frågar. Så en annan sak. Jag är nämligen besatt av på plats, som förträtt med ett av de Oscar II:s Vandringsbibliotek (skulle vara det åtminstone).

saken samt låta läsekreten själv göra sig en föreställning om saken, taga vi oss friheten att i detta sammanhang återgiva även herr Andersons brev.—Red. För att inför allmänheten klargöra sammanhanget ber undertecknad, som vid tillfället i fråga befann sig i Montreal såsom representant för Svenska Amerikalinjen, att få säga några ord. Av omständigheterna att döma var den missnöjda resenären en av passagerarna ombord "Drottningholm", som avgick från Göteborg den 14 augusti och ankom till Halifax den 21 samma månad, ty detta är mig veterligt det enda tillfälle, då linjens passagerare varit nödsakade att stanna över en natt i Halifax. Detta berodde på att "Drottningholm", av omständigheter utom linjens kontroll, anlände för sent på aftonen för att kunna medfölja det ordinarie tåget. De flestallt stora dimensioner. För att inbespara dem hotellavgifter, och som bekant äro dessa mycket höga i Halifax, arrangerades så att passagerarna fingo ligga i järnvägskuperna över natten, ett arrangemang, som alltid brukar vidtagas i dylika fall. Jag har ej heller från någon annan person hört något klådmål över denna anordning, trots att jag mötte passagerarna vid ankomsten till Montreal och personligen samtalade med dem om resan m. m. Vad som förvånar mig mest är, att skribenten själv, som varit i Canada en längre tid och är fullt hemma i språket o. s. v., ej försåg sig själv med ett hotellrum, då han ej tyckte om att ligga med ett medpassagerare i de reserverade vagnarna. I samband därmed vill jag även påpeka, att ehuru Svenska Amerikalinjen ej kan göra några förändringar, vad järnvägstransporterna beträffar, utöver Järnvägsbolagets medgivande, linjen dock gör allt för passagerarnas välbefinnande även under resan från Halifax västerut, och hittills har intet klådmål föräpats över det sätt på vilket Svenska Amerikalinjen tillser sina passagerare även efter det de landstigit. Vid varje station där uppehåll göras, såsom i Montreal eller Winnipeg, mötas passagerarna av linjens svenska ombud, som beredvilligt hjälpa dem tillrättat och uppfylla alla rimliga anspråk som ifrågasättas. Som jag nämnde, mötte jag personligen "Drottningholms" passagerare vid ankomsten till Montreal, där jag även hos vederbörande järnvägsbefäl gjorde upprepade framställningar om extratåg för passagerare destination till Winnipeg och västra Canada. På grund av att en hel del av de resande från "Drottningholm" voro destination till Toronto eller över Canadian Pacific järnvägen, var emellertid antalet resenärer för litet för att ett extratåg kunde ställas till deras förtägnis. Passagerarna till västra Canada fingo därför lov att invänta det ordinarie kvällståget men fingo fritt vistelse i immigranthallen i Bonaventure station, där såväl mat som andra förfriskningar serverades under dagens lopp. Även om drogs försorg om, en god matsäck för dem som så önskade, och för att vara förvisvad om att alla befundo sig väl gjorde jag under dagens lopp ej mindre än tre besök i immigranthallen, varför jag före tågets avgång infann mig vid stationen för att hjälpa och råda dem, som eventuellt voro i behov av någon tjänst. Jag räkar just hva tillhanden ett intryck från en av passagerarna, som befann sig ombord "Drottningholm" vid samma tillfälle, och då det kan vara av intresse för den optiska allmänheten att höra hans åsikt om resan, återgives detsamma i extenso: "Undertecknad, passagerare ombord "Drottningholm" som avgick från Göteborg den 14 aug. och ankom till Halifax den 21 aug., får härmed till Svenska Amerikalinjen frambräna mitt varma erkännande för det sätt på vilket linjens tjänstemän togo hand om mig och övriga medpassagerare både ombord på båten och i land. Samma erkännande vill jag även giva linjen för den utmärkta mathållningen ombord. Därför vill jag med nöje rekommendera Svenska Amerikalinjen till alla, som ämnas resa till Sverige. Winnipeg den 25 september 1926. Yngve Dahlström, 3 klass passagerare."

Vad är motivet bakom Engvalls förfaringsätt? Jo, han söker att i svenskhetens tecken torgföra sin religiösa åskådning. Att han livrar för religiös verksamhet, högaktar jag honom för, men han borde föra ner flagg och icke låta predikantarbete eller religiös iver få sken av någon särskild iver för allsvensk arbete. "Andamålet helgar medlen" tänker Engvall, och då så... Att herr Anderson "icke egentligen vet vad han talar om," förlätnar man honom, ty han är ju på sätt och vis nykommar och kan därför icke ha reda på allt vad som försigåt bland svenskarna i Canada före hans ankomst till detta land. Red. Hägglund var ju i Europa under den tid Engvalls stjärna stod som högst, och därför kan man ej undra över att även han icke genomskådat Engvalls "svenskhetssiver". Herr Anderson är ju kåsor, om jag uppfattat saken rätt, och kånhandna alltsammans är ett kåseri från A:s penna. Med den saken får det vara huru som helst. Nu har i alla fall alla vår Nikodemus sökande tillfällen att kåsera om sådana saker som "Såpbubblor" "En fallen storhet", "Maanen som i svenskhetens namn skådat Oscar II:s vackra tankar", "Lotte Lises dröm" i Oscar II:s vandringsbibliotek" o. s. v. Ja, låt oss höra från dig, du oförhållande kåsor! Härdvallsgruppen.

Den som senast besökte oss med reguljära möten var pastor Erickson. Storsinnad och ädel och brinnande att ut framföra Guds ord, vann han förtroendet, vartän han drog fram, fröjades med oss, särskilt när någon själv kommit till Gud; alltid tröstande och uppmuntrande de troende till att hålla ut. Många sköna minnen äro förknippade med de besök, som pastor Erickson gav oss. Pastor Erickson var även tillsammans med studeranden Ernst Andersson i fjol, och då hade vi goda möten. Anderson har sedan i våras givit oss en veckas besök. Nu tänker jag, att läsarna börja fundera på, när jag ämnar sluta, så det är bäst, jag sätter punkt. Men jag vill dock först säga ett inerligt tack till alla för de besök vi fått mottaga. Lite uppmuntran har ni fått, men vi vita, att det är inskrivet där ovan, och därtill från kommerslösa.

FRAN LAC DU BONNET, MAN.

Ärade red. av S. C. T. Skulle vara glad, om jag kunde få rum för följande i S. C. T.: Rapport till Skandinaviska missionsföreningen i Lac du Bonnet över första halvårets verksamhet. Pingsttiden 1926 var av pastorn Samuelson nytillt såsom en gudstjänst- och föredrag för den skandinaviska befolkningen i Lac du Bonnet. Inkomster från denna föredrag skulle enligt överenskommelse bliva grundfonden för en systerförenings bildande. Alla syntes intresserade i företaget, och inkomsten belöpte sig till \$10.00. Det var nu ej annat än att komma tillsammans och bilda en förening, eller rättare sagt börja arbeta, ty någon inskrivning av medlemmar skedd ej, utan alla för saken intresserade hade utan några vidare ceremonier rättighet att vara med och arbeta. Meningen med systerföreningen var ju den, att systerarna skulle komma till sams och uppvaka missionsintresset hos varandra samt låsa, bedja, sjunga och sy för att förfärdiga artiklar, som skulle säljas, och de medel som inbringades därigenom, skulle bli till hjälp för ett missionshus eller kyrkas byggnad för den skandinaviska befolkningen i Lac du Bonnet. Så har nu det första halvåret av systerföreningens historia utloft, och vi måste säga, att arbetet har lyckats öfver förväntan. Gud har varit med och hjälpt oss på ett särskilt sätt, i det att alla våra arbetat med stort intresse, och medel hava även inkommit. Gud skall hava äran för allt, ty från honom kommer allt gott. Nedanstående är en kort tabell i inkomster och utgifter under tiden: Inkomma medel genom kollekt, \$16.60 Genom sjuaktion, 117.90 Summa inkomster, \$134.50 Utgifter under samma tid, \$ 23.80 Kassabehållning, \$109.70 Må vi alla av hela vårt hjärta tacka Gud för hans godhet och även spora varandra till att taga nya tag och i Herrens namn fortsätta! Eder i Herren Anna Bergström Föreståndarinnan och kassör. Upplyst, mottaget och erkänt av Skandinaviska missionsföreningen i Lac du Bonnet, Man, på möte hållet hos Mrs Bergström den 29 oktober 1926. Nu tänker jag, att de som läsa detta, om undra över varför en rapport skriven för 19 år sedan kommer ut i tidningen, och får nu således, innan jag skriver mera, ge en förklaring. Måstax och missförstånd hava blivit gjorda, ibland äro helst där man minst anar det, och så har skett i detta fall. Lac du Bonnet och dess omnejd hava haft många olika svenska kyrkbyggnader för olika samfund och organisationer, men den Skandinaviska missionsföreningen var den första, och utav medel, som kommo från den, blev missionskyrkan i Lac du Bonnet byggd. Därför vill vi låta dem, som vi ej måntligt kunna få språka vid, veta, att denna kyrkbyggnad i gång 1907, höll på under alla åren till 1914, då på våren kyrkan blev byggd, och vi hade då samma år den sista auktionen, och med medlen betalte vi av den sista skulden. När vi nu ha sett, att den lutherska församlingen i Lac du Bonnet grundades 1914, så inse vi nog alla, att några förväxlingar av medel ej kunnat ästadkommas. Efter som jag nu har börjat att skriva, så kanske en liten (skola vi kalla det historik?) skulle få rum i samma spalt. Såsom vi hava nämnt först, så kom pastor Samuelson till oss åren 1906, 1907 och 1908. Att han var välkommen, behöves ej sägas, och de utav oss, som voro här den tiden, komma nog med vördnad och vänligt ihåg, huru han kom till oss med livets ord, och huru han tog sig an alla. Barn hade blivit födda och varken döpta eller registrerade, Pastor Samuelson döpte de barn, vars föräldrar voro vilka, och registrerade alla, så att ingen efterräkning skulle följa för föräldrarna, och allt under det han gick och utförde dessa kärlekstjänster, som fick han vandra i vatten och smuts upp till knäna, ty på den tiden funnos ej vägar och inga motorbåtar att komma fram på sjön med, utan så fick man rö i roddbåtar, och det var pastor Samuelson skicklig uti. Pastor Nord och pastör Florell fingo vi även besök utav, sedan pastor Samuelson ämnade oss. Pastor Björklund var även här med Guds ord till oss, och många goda minnen äro förknippade med dessa besök. Ja, så komma vi till pastor Strendin, ja, så kunde hava en hel spalt för sig själv. Vi hade då flyttat på farmen, när han började här på detta fall, och när vi ej hämtade honom i roddbåt, så kom han traskande här ned, och så sedan att på dessa våra vägar mellan mötesplatserna — där om kunde många episoder skrivas. En kan dock plockas ur högen. Det var en mörk kväll, och han var på väg hit ned (vi bo nämligen fem och en halv mil från staden), och då hade vår pastor fått läsa en lykta, men på något vis så steg han miste på en bro över en bäck, och plums var han i vattnet. När han sedan kom till oss sett omsider, var han genomvåt, men pastor Strendin var samma glada, godmodiga pastor som vanligt. Så höll han ut, tills vi fingo kyrkan byggd, som han arbetade oförtrutet för. Pastorerna Funcke, Pålson, Engvall och även Quarström hade vi besök av i den ringa begynnelse. Även minnas vi våra besök av pastorerna Stangeland, Dahlgren och Swanström. Ja, alla dessa besök äro goda i minnet och bliva helt säkert aldrig glömda. Den som senast besökte oss med reguljära möten var pastor Erickson. Storsinnad och ädel och brinnande att ut framföra Guds ord, vann han förtroendet, vartän han drog fram, fröjades med oss, särskilt när någon själv kommit till Gud; alltid tröstande och uppmuntrande de troende till att hålla ut. Många sköna minnen äro förknippade med de besök, som pastor Erickson gav oss. Pastor Erickson var även tillsammans med studeranden Ernst Andersson i fjol, och då hade vi goda möten. Anderson har sedan i våras givit oss en veckas besök. Nu tänker jag, att läsarna börja fundera på, när jag ämnar sluta, så det är bäst, jag sätter punkt. Men jag vill dock först säga ett inerligt tack till alla för de besök vi fått mottaga. Lite uppmuntran har ni fått, men vi vita, att det är inskrivet där ovan, och därtill från kommerslösa.

FRAN LAC DU BONNET, MAN.

Ärade red. av S. C. T. Skulle vara glad, om jag kunde få rum för följande i S. C. T.: Rapport till Skandinaviska missionsföreningen i Lac du Bonnet över första halvårets verksamhet. Pingsttiden 1926 var av pastorn Samuelson nytillt såsom en gudstjänst- och föredrag för den skandinaviska befolkningen i Lac du Bonnet. Inkomster från denna föredrag skulle enligt överenskommelse bliva grundfonden för en systerförenings bildande. Alla syntes intresserade i företaget, och inkomsten belöpte sig till \$10.00. Det var nu ej annat än att komma tillsammans och bilda en förening, eller rättare sagt börja arbeta, ty någon inskrivning av medlemmar skedd ej, utan alla för saken intresserade hade utan några vidare ceremonier rättighet att vara med och arbeta. Meningen med systerföreningen var ju den, att systerarna skulle komma till sams och uppvaka missionsintresset hos varandra samt låsa, bedja, sjunga och sy för att förfärdiga artiklar, som skulle säljas, och de medel som inbringades därigenom, skulle bli till hjälp för ett missionshus eller kyrkas byggnad för den skandinaviska befolkningen i Lac du Bonnet. Så har nu det första halvåret av systerföreningens historia utloft, och vi måste säga, att arbetet har lyckats öfver förväntan. Gud har varit med och hjälpt oss på ett särskilt sätt, i det att alla våra arbetat med stort intresse, och medel hava även inkommit. Gud skall hava äran för allt, ty från honom kommer allt gott. Nedanstående är en kort tabell i inkomster och utgifter under tiden: Inkomma medel genom kollekt, \$16.60 Genom sjuaktion, 117.90 Summa inkomster, \$134.50 Utgifter under samma tid, \$ 23.80 Kassabehållning, \$109.70 Må vi alla av hela vårt hjärta tacka Gud för hans godhet och även spora varandra till att taga nya tag och i Herrens namn fortsätta! Eder i Herren Anna Bergström Föreståndarinnan och kassör. Upplyst, mottaget och erkänt av Skandinaviska missionsföreningen i Lac du Bonnet, Man, på möte hållet hos Mrs Bergström den 29 oktober 1926. Nu tänker jag, att de som läsa detta, om undra över varför en rapport skriven för 19 år sedan kommer ut i tidningen, och får nu således, innan jag skriver mera, ge en förklaring. Måstax och missförstånd hava blivit gjorda, ibland äro helst där man minst anar det, och så har skett i detta fall. Lac du Bonnet och dess omnejd hava haft många olika svenska kyrkbyggnader för olika samfund och organisationer, men den Skandinaviska missionsföreningen var den första, och utav medel, som kommo från den, blev missionskyrkan i Lac du Bonnet byggd. Därför vill vi låta dem, som vi ej måntligt kunna få språka vid, veta, att denna kyrkbyggnad i gång 1907, höll på under alla åren till 1914, då på våren kyrkan blev byggd, och vi hade då samma år den sista auktionen, och med medlen betalte vi av den sista skulden. När vi nu ha sett, att den lutherska församlingen i Lac du Bonnet grundades 1914, så inse vi nog alla, att några förväxlingar av medel ej kunnat ästadkommas. Efter som jag nu har börjat att skriva, så kanske en liten (skola vi kalla det historik?) skulle få rum i samma spalt. Såsom vi hava nämnt först, så kom pastor Samuelson till oss åren 1906, 1907 och 1908. Att han var välkommen, behöves ej sägas, och de utav oss, som voro här den tiden, komma nog med vördnad och vänligt ihåg, huru han kom till oss med livets ord, och huru han tog sig an alla. Barn hade blivit födda och varken döpta eller registrerade, Pastor Samuelson döpte de barn, vars föräldrar voro vilka, och registrerade alla, så att ingen efterräkning skulle följa för föräldrarna, och allt under det han gick och utförde dessa kärlekstjänster, som fick han vandra i vatten och smuts upp till knäna, ty på den tiden funnos ej vägar och inga motorbåtar att komma fram på sjön med, utan så fick man rö i roddbåtar, och det var pastor Samuelson skicklig uti. Pastor Nord och pastör Florell fingo vi även besök utav, sedan pastor Samuelson ämnade oss. Pastor Björklund var även här med Guds ord till oss, och många goda minnen äro förknippade med dessa besök. Ja, så komma vi till pastor Strendin, ja, så kunde hava en hel spalt för sig själv. Vi hade då flyttat på farmen, när han började här på detta fall, och när vi ej hämtade honom i roddbåt, så kom han traskande här ned, och så sedan att på dessa våra vägar mellan mötesplatserna — där om kunde många episoder skrivas. En kan dock plockas ur högen. Det var en mörk kväll, och han var på väg hit ned (vi bo nämligen fem och en halv mil från staden), och då hade vår pastor fått läsa en lykta, men på något vis så steg han miste på en bro över en bäck, och plums var han i vattnet. När han sedan kom till oss sett omsider, var han genomvåt, men pastor Strendin var samma glada, godmodiga pastor som vanligt. Så höll han ut, tills vi fingo kyrkan byggd, som han arbetade oförtrutet för. Pastorerna Funcke, Pålson, Engvall och även Quarström hade vi besök av i den ringa begynnelse. Även minnas vi våra besök av pastorerna Stangeland, Dahlgren och Swanström. Ja, alla dessa besök äro goda i minnet och bliva helt säkert aldrig glömda. Den som senast besökte oss med reguljära möten var pastor Erickson. Storsinnad och ädel och brinnande att ut framföra Guds ord, vann han förtroendet, vartän han drog fram, fröjades med oss, särskilt när någon själv kommit till Gud; alltid tröstande och uppmuntrande de troende till att hålla ut. Många sköna minnen äro förknippade med de besök, som pastor Erickson gav oss. Pastor Erickson var även tillsammans med studeranden Ernst Andersson i fjol, och då hade vi goda möten. Anderson har sedan i våras givit oss en veckas besök. Nu tänker jag, att läsarna börja fundera på, när jag ämnar sluta, så det är bäst, jag sätter punkt. Men jag vill dock först säga ett inerligt tack till alla för de besök vi fått mottaga. Lite uppmuntran har ni fått, men vi vita, att det är inskrivet där ovan, och därtill från kommerslösa.

FRAN LAC DU BONNET, MAN.

Ärade red. av S. C. T. Skulle vara glad, om jag kunde få rum för följande i S. C. T.: Rapport till Skandinaviska missionsföreningen i Lac du Bonnet över första halvårets verksamhet. Pingsttiden 1926 var av pastorn Samuelson nytillt såsom en gudstjänst- och föredrag för den skandinaviska befolkningen i Lac du Bonnet. Inkomster från denna föredrag skulle enligt överenskommelse bliva grundfonden för en systerförenings bildande. Alla syntes intresserade i företaget, och inkomsten belöpte sig till \$10.00. Det var nu ej annat än att komma tillsammans och bilda en förening, eller rättare sagt börja arbeta, ty någon inskrivning av medlemmar skedd ej, utan alla för saken intresserade hade utan några vidare ceremonier rättighet att vara med och arbeta. Meningen med systerföreningen var ju den, att systerarna skulle komma till sams och uppvaka missionsintresset hos varandra samt låsa, bedja, sjunga och sy för att förfärdiga artiklar, som skulle säljas, och de medel som inbringades därigenom, skulle bli till hjälp för ett missionshus eller kyrkas byggnad för den skandinaviska befolkningen i Lac du Bonnet. Så har nu det första halvåret av systerföreningens historia utloft, och vi måste säga, att arbetet har lyckats öfver förväntan. Gud har varit med och hjälpt oss på ett särskilt sätt, i det att alla våra arbetat med stort intresse, och medel hava även inkommit. Gud skall hava äran för allt, ty från honom kommer allt gott. Nedanstående är en kort tabell i inkomster och utgifter under tiden: Inkomma medel genom kollekt, \$16.60 Genom sjuaktion, 117.90 Summa inkomster, \$134.50 Utgifter under samma tid, \$ 23.80 Kassabehållning, \$109.70 Må vi alla av hela vårt hjärta tacka Gud för hans godhet och även spora varandra till att taga nya tag och i Herrens namn fortsätta! Eder i Herren Anna Bergström Föreståndarinnan och kassör. Upplyst, mottaget och erkänt av Skandinaviska missionsföreningen i Lac du Bonnet, Man, på möte hållet hos Mrs Bergström den 29 oktober 1926. Nu tänker jag, att de som läsa detta, om undra över varför en rapport skriven för 19 år sedan kommer ut i tidningen, och får nu således, innan jag skriver mera, ge en förklaring. Måstax och missförstånd hava blivit gjorda, ibland äro helst där man minst anar det, och så har skett i detta fall. Lac du Bonnet och dess omnejd hava haft många olika svenska kyrkbyggnader för olika samfund och organisationer, men den Skandinaviska missionsföreningen var den första, och utav medel, som kommo från den, blev missionskyrkan i Lac du Bonnet byggd. Därför vill vi låta dem, som vi ej måntligt kunna få språka vid, veta, att denna kyrkbyggnad i gång 1907, höll på under alla åren till 1914, då på våren kyrkan blev byggd, och vi hade då samma år den sista auktionen, och med medlen betalte vi av den sista skulden. När vi nu ha sett, att den lutherska församlingen i Lac du Bonnet grundades 1914, så inse vi nog alla, att några förväxlingar av medel ej kunnat ästadkommas. Efter som jag nu har börjat att skriva, så kanske en liten (skola vi kalla det historik?) skulle få rum i samma spalt. Såsom vi hava nämnt först, så kom pastor Samuelson till oss åren 1906, 1907 och 1908. Att han var välkommen, behöves ej sägas, och de utav oss, som voro här den tiden, komma nog med vördnad och vänligt ihåg, huru han kom till oss med livets ord, och huru han tog sig an alla. Barn hade blivit födda och varken döpta eller registrerade, Pastor Samuelson döpte de barn, vars föräldrar voro vilka, och registrerade alla, så att ingen efterräkning skulle följa för föräldrarna, och allt under det han gick och utförde dessa kärlekstjänster, som fick han vandra i vatten och smuts upp till knäna, ty på den tiden funnos ej vägar och inga motorbåtar att komma fram på sjön med, utan så fick man rö i roddbåtar, och det var pastor Samuelson skicklig uti. Pastor Nord och pastör Florell fingo vi även besök utav, sedan pastor Samuelson ämnade oss. Pastor Björklund var även här med Guds ord till oss, och många goda minnen äro förknippade med dessa besök. Ja, så komma vi till pastor Strendin, ja, så kunde hava en hel spalt för sig själv. Vi hade då flyttat på farmen, när han började här på detta fall, och när vi ej hämtade honom i roddbåt, så kom han traskande här ned, och så sedan att på dessa våra vägar mellan mötesplatserna — där om kunde många episoder skrivas. En kan dock plockas ur högen. Det var en mörk kväll, och han var på väg hit ned (vi bo nämligen fem och en halv mil från staden), och då hade vår pastor fått läsa en lykta, men på något vis så steg han miste på en bro över en bäck, och plums var han i vattnet. När han sedan kom till oss sett omsider, var han genomvåt, men pastor Strendin var samma glada, godmodiga pastor som vanligt. Så höll han ut, tills vi fingo kyrkan byggd, som han arbetade oförtrutet för. Pastorerna Funcke, Pålson, Engvall och även Quarström hade vi besök av i den ringa begynnelse. Även minnas vi våra besök av pastorerna Stangeland, Dahlgren och Swanström. Ja, alla dessa besök äro goda i minnet och bliva helt säkert aldrig glömda. Den som senast besökte oss med reguljära möten var pastor Erickson. Storsinnad och ädel och brinnande att ut framföra Guds ord, vann han förtroendet, vartän han drog fram, fröjades med oss, särskilt när någon själv kommit till Gud; alltid tröstande och uppmuntrande de troende till att hålla ut. Många sköna minnen äro förknippade med de besök, som pastor Erickson gav oss. Pastor Erickson var även tillsammans med studeranden Ernst Andersson i fjol, och då hade vi goda möten. Anderson har sedan i våras givit oss en veckas besök. Nu tänker jag, att läsarna börja fundera på, när jag ämnar sluta, så det är bäst, jag sätter punkt. Men jag vill dock först säga ett inerligt tack till alla för de besök vi fått mottaga. Lite uppmuntran har ni fått, men vi vita, att det är inskrivet där ovan, och därtill från kommerslösa.

FRAN LAC DU BONNET, MAN.

Ärade red. av S. C. T. Skulle vara glad, om jag kunde få rum för följande i S. C. T.: Rapport till Skandinaviska missionsföreningen i Lac du Bonnet över första halvårets verksamhet. Pingsttiden 1926 var av pastorn Samuelson nytillt såsom en gudstjänst- och föredrag för den skandinaviska befolkningen i Lac du Bonnet. Inkomster från denna föredrag skulle enligt överenskommelse bliva grundfonden för en systerförenings bildande. Alla syntes intresserade i företaget, och inkomsten belöpte sig till \$10.00. Det var nu ej annat än att komma tillsammans och bilda en förening, eller rättare sagt börja arbeta, ty någon inskrivning av medlemmar skedd ej, utan alla för saken intresserade hade utan några vidare ceremonier rättighet att vara med och arbeta. Meningen med systerföreningen var ju den, att systerarna skulle komma till sams och uppvaka missionsintresset hos varandra samt låsa, bedja, sjunga och sy för att förfärdiga artiklar, som skulle säljas, och de medel som inbringades därigenom, skulle bli till hjälp för ett missionshus eller kyrkas byggnad för den skandinaviska befolkningen i Lac du Bonnet. Så har nu det första halvåret av systerföreningens historia utloft, och vi måste säga, att arbetet har lyckats öfver förväntan. Gud har varit med och hjälpt oss på ett särskilt sätt, i det att alla våra arbetat med stort intresse, och medel hava även inkommit. Gud skall hava äran för allt, ty från honom kommer allt gott. Nedanstående är en kort tabell i inkomster och utgifter under tiden: Inkomma medel genom kollekt, \$16.60 Genom sjuaktion, 117.90 Summa inkomster, \$134.50 Utgifter under samma tid, \$ 23.80 Kassabehållning, \$109.70 Må vi alla av hela vårt hjärta tacka Gud för hans godhet och även spora varandra till att taga nya tag och i Herrens namn fortsätta! Eder i Herren Anna Bergström Föreståndarinnan och kassör. Upplyst, mottaget och erkänt av Skandinaviska missionsföreningen i Lac du Bonnet, Man, på möte hållet hos Mrs Bergström den 29 oktober 1926. Nu tänker jag, att de som läsa detta, om undra över varför en rapport skriven för 19 år sedan kommer ut i tidningen, och får nu således, innan jag skriver mera, ge en förklaring. Måstax och missförstånd hava blivit gjorda, ibland äro helst där man minst anar det, och så har skett i detta fall. Lac du Bonnet och dess omnejd hava haft många olika svenska kyrkbyggnader för olika samfund och organisationer, men den Skandinaviska missionsföreningen var den första, och utav medel, som kommo från den, blev missionskyrkan i Lac du Bonnet byggd. Därför vill vi låta dem, som vi ej måntligt kunna få språka vid, veta, att denna kyrkbyggnad i gång 1907, höll på under alla åren till 1914, då på våren kyrkan blev byggd, och vi hade då samma år den sista auktionen, och med medlen betalte vi av den sista skulden. När vi nu ha sett, att den lutherska församlingen i Lac du Bonnet grundades 1914, så inse vi nog alla, att några förväxlingar av medel ej kunnat ästadkommas. Efter som jag nu har börjat att skriva, så kanske en liten (skola vi kalla det historik?) skulle få rum i samma spalt. Såsom vi hava nämnt först, så kom pastor Samuelson till oss åren 1906, 1907 och 1908. Att han var välkommen, behöves ej sägas, och de utav oss, som voro här den tiden, komma nog med vördnad och vänligt ihåg, huru han kom till oss med livets ord, och huru